

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **Ł. K.**

skazanego z art. 291 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 czerwca 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 4 grudnia 2020 r., sygn. akt VI Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 18 września 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. G., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;

3. zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 18 września 2019 r., sygn. akt II K (...), oskarżony **Ł. K.** w ramach zarzucanych mu czynów został uznany za winnego tego, że w dniu 25.10.2016 roku w J., woj. (...) poprzez przewożenie samochodem dostawczym marki P. nr rej. (...) motocykli: marki K. nr rej. (...) wartości 7.120 zł. będącego własnością C. M., marki Y. nr rej. (...) wartości 12.800 będącego

własnością A. G., marki Y. nr rej. (...) wartości 11.860 zł. będącego własnością H. N., marki K. nr rej. (...) wartości 21.040 zł. będącego własnością F. B. M., marki K. nr rej. (...) wartości 20.330 zł. będącego własnością T. S. R., pomagał w ukryciu w/w. pojazdów uzyskanych za pomocą czynów zabronionych - kradzieży dokonanych na terytorium Niemiec, tj. czynu z art. 291 § 1 k.k. i za tak przypisany mu czyn na podstawie art. 291 § 1 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 4 grudnia 2020 r., sygn. akt VI Ka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca Ł. K., który zarzucił rażącą obrazę przepisów postępowania, tj. art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. polegającą na rozpoznaniu sprawy poza granicami oraz kierunkiem zaskarżenia i orzeczeniu na niekorzyść Ł. K. pomimo, iż wyrok Sądu I instancji został zaskarżony wyłącznie na jego korzyść, a to poprzez poczynienie przez Sąd II instancji nowych ustaleń faktycznych niekorzystnych dla skazanego, a polegających na:

- uznaniu, że kwota 1000 zł jaką Ł. K. miał otrzymać za przeprowadzenie pojazdu z pkt A do pkt B to "wysoka kwota".
- na uznaniu, że Ł. K. miał świadomość, że rzeczy znajdujące się w części bagażowej busa pochodzą z przestępstwa, wobec wysokości zaproponowanego mu wynagrodzenia.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie Ł. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Alternatywnie, na wypadek uznania, że skazanie nie jest oczywiście niesłuszne, na podstawie w art. 537 § 1 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, albowiem orzeczenie Sądu odwoławczego nie zawierało rozstrzygnięcia na niekorzyść skazanego. Nie mogło zatem dojść do naruszenia zakazu *reformationis in peius*, wyrażonego w art. 434

§ 1 k.p.k.

Na wstępie należy stwierdzić, że postępowanie sądowe w rozpoznawanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować, jako rażące naruszenie prawa, mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Tylko bowiem w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa, czy to materialnego, czy procesowego, zgodnie z treścią art. 523 k.p.k. jest możliwe wzruszenie prawomocnego orzeczenia w drodze nadzwyczajnego środka zaskarżenia jakim jest kasacja.

Wbrew stanowisku obrońcy, iż w sprawie doszło do obrazy art. 434 § 1 k.p.k., zarzut ten jawi się jako oczywiście bezzasadny. Analiza wyroku Sądu Rejonowego pozwala na stwierdzenie, iż z opisu czynu przypisanego skazanemu Ł. K. wynika, że skazano go za to, że w dniu 25.10.2016 roku w J., woj. (...) poprzez przewożenie samochodem dostawczym marki P. nr rej. (...) motocykli: marki K. nr rej. (...) wartości 7.120 zł. będącego własnością C. M., marki Y. nr rej. (...) wartości 12.800 zł. będącego własnością A. G., marki Y. nr rej. (...) wartości 11.860 zł. będącego własnością H. N., marki K. nr rej. (...) wartości 21.040 zł. będącego własnością F. B. M., marki K. nr rej. (...) wartości 20.330 zł. będącego własnością T. S. R., pomagał w ukryciu w/w. pojazdów uzyskanych za pomocą czynów zabronionych - kradzieży dokonanych na terytorium Niemiec, a skoro tak, to nie sposób zgodzić się ze stawianym w tym zakresie zarzutem kasacyjnym, gdyż stanowisko Sądu Okręgowego w W., w tym względzie, jest zgodne z ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Dowodzi tego nie tylko część dyspozytywna wyroku Sądu *ad quem*, ale i pisemne motywy tego rozstrzygnięcia (por. s. 5 – 7 uzasadnienia SO, i zawarte tam m. in. uwagi co do wartości dowodowej zeznań świadków, w tym P. B.).

Niemniej jednak, gdyby nawet uznać, że Sąd odwoławczy rzeczywiście poczynił nowe ustalenia w sprawie to „nie stanowi naruszenia zakazu *reformationis in peius* z art. 434 § 1 k.p.k. oraz reguły *ne peius* z art. 454 § 2 k.p.k. dokonanie przez sąd odwoławczy niekorzystnych dla oskarżonego nowych ustaleń, które jednak w konkretnej sytuacji procesowej nie wywołują negatywnych skutków dla niego, w szczególności nie prowadzą do zaostrenia wymierzonej kary, lecz stają

się wyłącznie podstawą do takiego samego, co uprzednio orzeczenia. Tym bardziej nie są objęte tymi zakazami ustalenia, które w konsekwencji prowadzą do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku, chociaż na podstawie innych, niż przyjęte przez sąd pierwszej instancji przesłanek” (por.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2015 r., V KK 195/14, LEX nr 1650307 i wskazane tam orzecznictwo, a nadto rozważania zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2018 r., V KK 455/17, baza orzeczeń Supremus).

W tym stanie rzeczy trzeba stwierdzić, że obrońca skazanego we wniesionej kasacji w stopniu oczywistym nie wykazał, aby zaskarżony wyrok dotknięty był nie tylko rażącym, ale jakimkolwiek naruszeniem prawa. Konsekwencją tej oceny było oddalenie kasacji, w formule kwalifikowanej - jako oczywiście bezzasadnej, na posiedzeniu, bez udziału stron, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Rozstrzygnięto o opłacie należnej obrońcy z urzędu za czynności podjęte w postępowaniu kasacyjnym. Zasadnym było także zwolnienie skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.